

Sygn.akt I C upr 980/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w V., Malta

przeciwko S. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej S. M. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w V., Malta kwotę 3.950,55 zł (trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt złotych 55/100) wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od kwoty od dnia 16 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej S. M. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w V., Malta kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z)

1. (...)

2. (...)

29.08.2017 r

Sygn. akt I C upr 980/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) LTD z siedzibą w V. (...) Malta wniosła w dniu 18 kwietnia 2017r. pozew przeciwko pozwanej S. M. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 3950,55 zł wraz z maksymalnymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 16 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu strona powodowa podała, że w dniu 2 września 2015 r. pozwana dokonała rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) sp. z o.o., a następnie po dokonaniu rejestracji w tym samym dniu złożyła wniosek o pożyczkę, za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej. Strona powodowa wskazała przy tym, że w dniu 15 stycznia 2015 r. nastąpiła zmiana firmy spółki (...) .pl. sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. Po wygenerowaniu profilu klienta spółka wysłała do pozwanej ramową umowę pożyczki, regulującą zasady udzielania pożyczek. Warunkiem potwierdzenia ramowej umowy pożyczki było przelanie na rachunek bankowy spółki z rachunku bankowego pozwanej kwoty 0,01 zł oraz wpisanie w tytule przelewu unikalnego kodu potwierdzającego ramową umowę pożyczki, co pozwana uczyniła w dniu 2 września 2015 r. W dniu 7 stycznia 2016 r. w związku z zaakceptowaniem wniosku pozwanej o udzielenie pożyczki oraz spełnieniem przez pozwaną potwierdzenia woli zawarcia umowy, jakim było przelanie na rachunek spółki (...) sp. z o.o. kwoty 0,01 zł, (...) sp. z o.o. dokonała przelewu pożyczki w kwocie 3000 zł na rachunek bankowy pozwanej. Dzień spłaty pożyczki został określony na 21 lutego 2016 r., a całkowita kwota do spłaty wyniosła 4.093 zł. Strona powodowa

wskazała, że wynikająca z powyższego kwota 950,55 zł, stanowiąca całkowity koszt pożyczki składa się jedynie z Opłaty Administracyjnej (stosowanie do par. 11 ramowej umowy pożyczki) i nie zawiera kosztów ubezpieczenia oraz oprocentowania pożyczki, gdyż spółka (...) sp. z o.o. takowych nie pobiera. Strona powodowa wskazała, że spółka (...) sp. z o.o. podjęła liczne próby kontaktu z pozwaną celem wezwania do zapłaty zadłużenia. W związku z brakiem reakcji pozwanej spółka podjęła działania windykacyjne opisane w § 14 ust. 3 ramowej umowy pożyczki oraz tabeli opłat i obciążyła pozwaną kosztem tych działań wynikających z tabeli opłat. Działania te oraz daty ich wykonania zostały odnotowane w systemie spółki oraz na profilu klienta.

W związku z faktem, że opisane powyżej działania windykacyjne nie przyniosły żadnego rezultatu, w dniu 1 maja 2016 r. (...) sp. z o.o. (na podstawie § 14 ust. 11 ramowej umowy pożyczki) podjęła decyzję o cesji wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanej na rzecz (...) LTD z siedzibą w V. (...) Malta, w związku z czym strona powodowa nabyła wierzytelność przysługującą spółce (...) Sp. z o.o. od pozwanej. Niezwłocznie po zawarciu umowy cesji wierzytelności strona powodowa wystosowała do pozwanej pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności oraz pisemne wezwanie do zapłaty, które pozostało bez odpowiedzi. Na dzień złożenia pozwu zadłużenie pozwanej wynosi łącznie 3950,55 zł. Dodatkowo zgodnie z treścią umowy cesji wierzytelności oraz art. 509 § 2 k.c. na stronę powodową przeszło uprawnienie do naliczania odsetek umownych. Strona powodowa wskazała, że powódka dokonała częściowej spłaty wierzytelności na łączną kwotę 750 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 kwietnia 2017 r. sygn. akt I Nc upr 575/17 Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej nakazał pozwanej S. M. aby zapłaciła (...) LTD z siedzibą w V. (...) Malta kwotę 3950,55 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 16 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 642 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów postępowania, w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 czerwca 2017 r. sygn. akt I Nc upr 575/17 Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej pozwana wskazała, że zaskarża go w całości, zarzucając brak udowodnienia podstawy istnienia i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem, brak legitymacji czynnej strony powodowej, brak wykazania wyliczenia należności głównej, brak wskazania i udowodnienia istnienia podstawy wymagalności dochodzonego roszczenia, brak skutecznego doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty ewentualnie brak skutecznego doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, a tym samym wymagalności roszczenia, brak dokonania pełnego rozliczenia zadłużenia wskazującego na kwotę dochodzonej należności, z ostrożności pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonej należności. Zarzucając powyższe, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenia kosztów postępowania, a w wypadku uwzględnienia powództwa wniosła o rozłożenie na raty zasądzonych świadczenia na podstawie art. 320 k.p.c.

W piśmie z dnia 20 lipca 2017 r. strona powodowa podniosła, że z zarzutami pozwanej nie można się zgodzić. W odniesieniu do zarzutu braku legitymacji czynnej strona powodowa wskazała, że z dokumentów załączonych do pozwu w postaci umowy cesji wierzytelności oraz wykazu spraw secdowanych wynika, iż pierwotny wierzyciel dnia 1 maja 2016 r. zawarł ze stroną powodową umowę cesji wierzytelności. Strona powodowa uprawdopodobniła również fakt zawarcia umowy pożyczki, przedstawiając potwierdzenie przelewu pożyczki, wydruk z systemu – umowa ramowa pożyczki, szczegółowe warunki umowy pożyczki, potwierdzenie przelewu opłaty rejestracyjnej. Kwestionowanie przez pozwaną jakoby podjęte przez nią czynności w postaci rejestracji, zaakceptowania warunków umowy ramowej pożyczki, potwierdzenie zapoznania się z nimi poprzez wpłatę 0,01 zł, złożenie wniosku o udzielenie pożyczki, w sposób wystarczający nie dokumentują woli zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki, godzi w definicję pojęcia oświadczenia woli oraz zmierza do pokrzywdzenia wierzyciela. Strona powodowa zarzuciła, że wniosek pozwanej o rozłożenie zadłużenia na raty nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na brak udowodnienia przez pozwaną okoliczności mogących stanowić podstawę do uwzględnienia takiego wniosku. Pozwana zaciągnęła dnia 7 stycznia 2016 r. pożyczkę krótkoterminową i stała się ona wymagalna dnia 21 lutego 2016 r. Pozwana dokonała częściowej wpłaty na poczet zobowiązania w wysokości 750 zł. Strona powodowa wskazała, że zaksięgowwała powyższą kwotę na

poczet następujących należności: - opłata za upomnienia: 144 zł, odsetki: 463,55 zł, opłata administracyjna 142,45 zł, zgodnie z § 12 ust. 9 ramowej umowy pożyczki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana S. M. w dniu 2 września 2015 r. dokonała rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., składając wniosek o pożyczkę, za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej. Po wygenerowaniu profilu klienta spółka wysłała do pozwanej ramową umowę pożyczki, regulującą zasady udzielania pożyczek. Warunkiem potwierdzenia ramowej umowy pożyczki było przelanie na rachunek bankowy spółki z rachunku bankowego pozwanej kwoty 0,01 zł oraz wpisanie w tytule przelewu unikalnego kodu potwierdzającego ramową umowę pożyczki. Pozwana w dniu 2 września 2015 r. wpłaciła na rachunek bankowy spółki kwotę 0,01 zł tytułem akceptacji warunków ramowej umowy pożyczki (...) sp. z o.o.

Dowód:

wyciąg z rachunku bankowego za okres od 01.09.2015 r. do 30.09.2015 r. k. 25

W dniu 15 stycznia 2015 r. nastąpiła zmiana firmy spółki (...)pl. sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Dowód:

odpis pełny z rejestru przedsiębiorców (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. k. 13-14

Zgodnie z ramową umową pożyczki przedmiotem umowy jest udzielanie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany jest zwrócić pożyczkodawcy na warunkach określonych w Ramowej Umowie P.. Pożyczkodawca udziela pożyczki osobom fizycznym pod warunkiem, że pożyczkobiorca jest zarejestrowany na stronie internetowej pożyczkodawcy, pożyczkobiorca dokonał przelewu potwierdzającego rejestrację, pożyczkobiorca złożył w sposób prawidłowy wniosek o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany przez pożyczkodawcę, pożyczkobiorca przeszedł pozytywnie weryfikację. Na całkowity koszt pożyczki składa się opłata administracyjna zgodna z tabelą opłat stanowiącą załącznik do umowy ramowej pożyczki oraz przedstawioną na stronie internetowej pożyczkodawcy. Należność staje się wymagalna w dniu spłaty określonym w indywidualnych warunkach umowy. Pożyczkobiorca ma możliwość sprawdzenia terminu spłaty pożyczki oraz aktualnej kwoty do spłaty pożyczki logując się na stronie internetowej pożyczkodawcy. Jeżeli pożyczka lub jej część nie zostanie uiszczona w terminie pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty oprócz kwoty pożyczki odsetek za nieterminową płatność pożyczki. Odsetki za nieterminową płatność pożyczki naliczane są w wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ k.c. W wypadku gdy pożyczka lub jej część nie została uiszczona w terminie pożyczkobiorca zapłaci pożyczkodawcy opłatę za upomnienia drogą telefoniczną, elektroniczną, w formie sms oraz w formie pisemnego monitu w kwocie wynikającej z tabeli opłat stanowiącej załącznik do umowy ramowej pożyczki, jak również znajdującej się na stronie internetowej pożyczkodawcy.

Dowód:

ramowa umowa pożyczki z dnia 2 września 2015r. k. 19-23

W dniu 7 stycznia 2016 r. w związku z zaakceptowaniem wniosku pozwanej o udzielenie pożyczki oraz spełnieniem przez pozwaną potwierdzenia woli zawarcia umowy, jakim było przelanie na rachunek spółki (...) sp. z o.o. kwoty 0,01 zł, (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonała przelewu kwoty 3000 zł na rachunek bankowy pozwanej tytułem pożyczki o nr (...). Termin spłaty pożyczki został określony na dzień 21 lutego 2016 r. Do umowy pożyczki miały zastosowanie zapisy Ramowej umowy pożyczki, w tym w szczególności dotyczące zasad i terminu spłaty pożyczki, informacji o kosztach, które pożyczkobiorca zobowiązany będzie ponieść w związku z umową pożyczki, rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz innych opłat z tytułu zaległości w spłacie, skutków braku płatności. Opłaty związane z nieterminową spłatą udzielonej pożyczki, koszty monitów oraz innych

kosztów określała Tabela Opłat stanowiąca załącznik do Ramowej umowy pożyczki zawartej przez pożyczkobiorcę i przesłanej pożyczkobiorcy w momencie zawarcia Ramowej umowy pożyczki oraz dodatkowo wraz z umową pożyczki V..

Dowody:

wyciąg z rachunku bankowego za okres od 01.01.2016 r. do 31.01.2016 r. k. 27

potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki V. k. 23

Spółka (...) sp. z o.o. podjęła działania windykacyjne opisane w § 14 ust. 3 ramowej umowy pożyczki oraz tabeli opłat i obciążała pozwaną kosztem tych działań wynikających z tabeli opłat.

Dowód:

tabela opłat k. 21-22

W dniu 1 maja 2016 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła umowę o cesji wierzytelności przysługującej jej m.in. wobec pozwanej na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w V. (...) Malta. Strona powodowa wystosowała do pozwanej pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności oraz pisemne wezwanie do zapłaty, które pozostało bez odpowiedzi.

Dowody:

umowa cesji wierzytelności z dnia 1 maja 2016 r. wraz z załącznikiem k. 15-18

zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności z dnia 15 marca 2017 r. wraz dowodem nadania k. 29-30

ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 15 marca 2017 r., wraz z dowodem nadania k. 28, k. 30

Pozwana dokonała częściowej spłaty, na łączną kwotę 750 zł.

Dowody:

Pismo procesowe strony powodowej z dnia 25 lipca 2017r. k. 58-59

Pozew z dnia 18 kwietnia 2017r. k. 3-4

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalony powyżej stan faktyczny Sąd przyjął na podstawie dowodu z dokumentów prywatnych w postaci Umowy Ramowej P., Tabeli opłat, potwierdzeń przelewów, a także domniemań faktycznych, które wynikały z faktów ustalonych za pomocą dokumentów prywatnych. Zgodnie brzmieniem art.245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dowody te przemawiają za nieprawdziwością twierdzeń pozwanej, że nie zawierała umowy pożyczki na warunkach określonych przez stronę powodową.

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta

polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia, przez strony, odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współżycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (DzU z 2011 r. Nr 126, poz. 715, z późn. zm.), która weszła w życie dnia 18 grudnia 2011 roku, a która zastąpiła ustawę z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim, określa obowiązki kredytodawców i pośredników kredytowych oraz uprawnienia konsumentów związane z zawieraniem umowy o kredyt konsumencki. Ustawa wdraża dyrektywę 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającą dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz. Urz. UE L 133 z 22.05.2008, str. 66). Obowiązującą od 18 grudnia 2011 roku ustawą zniesione zostały jednak ograniczenia co do maksymalnego pułapu opłat i prowizji, jakie banki mogą pobierać przy udzielaniu kredytów. Poprzednio pułap ten wynosił nie więcej niż 5% kwoty udzielonego kredytu.

W dniu 11 marca 2016 r. weszły w życie niektóre przepisy ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (zmieniające m.in. ustawę o kredycie konsumenckim), które wprowadziły nowe rozwiązania wzmacniające ochronę osób fizycznych w obszarze kredytów konsumenckich udzielanych przez banki, (...) i instytucje pożyczkowe. Ustawa wprowadziła nowe limity kosztów kredytów, którym mogą być obciążani konsumenci. Obok obowiązującego od 20 lutego 2006 r. limitu maksymalnego oprocentowania wynikającego z czynności prawnej (art. 359 § 21), który od 1 stycznia 2016 r. jest obliczany jako dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP (obecnie 1,5%) oraz 3,5% czyli aktualnie wynosi 10% znowelizowana ustawa wprowadza m.in. maksymalny pułap kosztów pozaodsetkowych – ogranicza on wszystkie koszty (z wyłączeniem odsetek), które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, czyli obejmuje m.in. prowizje, wszelkie opłaty oraz koszty usług dodatkowych wynikające np. z obsługi domowej pożyczki czy jej ubezpieczenia. Koszty pozaodsetkowe kredytu nie będą mogły przekroczyć sumy dwóch składników: 25 proc. kredytu (część stała) oraz 30 proc. wartości kredytu w skali roku (część zmienna zależna od czasu trwania umowy). Znowelizowane przepisy stanowią również, że udzielając kolejnego kredytu w okresie do 120 dni od daty udzielenia pierwszego, wszystkie pobierane w tym czasie opłaty muszą się zmieścić w limicie kosztów pozaodsetkowych naliczanych od kwoty pierwszego kredytu. Ustawa wprowadza także maksymalną wysokość opłat z tytułu zaległości w spłacie w tym odsetek za opóźnienie. Dotychczas niektórzy pożyczkodawcy osiąkali dodatkowe dochody z tytułu wezwań do zapłaty, windykacji, czy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego. Kiedy klient opóźnił się ze spłatą zadłużenia choćby o jeden dzień wysyłano ponaglenie – w formie smsa, listu, czy telefonicznie i naliczano niewspółmierną do faktycznie poniesionych kosztów opłatę za taki monit. Od 11 marca 2016 r. koszty te są ograniczone do wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie, określonej w art. 481 § 2¹ Kodeksu cywilnego. Limit ten oblicza się jako dwukrotność stopy referencyjnej NBP i 5,5%, a zatem dzisiaj wynosi 14% rocznie.

Przepisy określające m.in. maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu stosuje się do umów zawartych po dniu ich wejścia w życie (art. 9 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1357)). Dla dotychczas zawieranych pożyczek pomiędzy

18 grudnia 2011 r. a 11 marca 2016 r. wartość pozaodsetkowych kosztów pożyczek nie była ograniczona, mogły więc wielokrotnie przewyższać naliczane odsetki.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów wynikało, że pozwana S. M. w dniu 7 stycznia 2016 r. otrzymała od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 3000 zł tytułem pożyczki, do której miały zastosowanie zapisy Ramowej umowy pożyczki oraz Tabela opłat. Termin spłaty pożyczki został określony na dzień 21 lutego 2016 r. Ponieważ pożyczka nie została zwrócona w terminie pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty oprócz kwoty pożyczki odsetek za nieterminową płatność pożyczki. Odsetki za nieterminową płatność pożyczki naliczane są w wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ k.c. Pożyczkobiorca zobowiązany był również do zapłaty pożyczkodawcy opłat za upomnienia drogą telefoniczną, elektroniczną, w formie sms oraz w formie pisemnego monitu w kwocie wynikającej z tabeli opłat stanowiącej załącznik do umowy ramowej pożyczki, jak również znajdującej się na stronie internetowej pożyczkodawcy.

Odnoszą się do zarzutu braku legitymacji czynnej wskazać należy, że z dokumentów załączonych do pozwu w postaci umowy cesji wierzytelności oraz wykazu spraw scedowanych wynika, iż pierwotny wierzyciel dnia 1 maja 2016 r. zawarł ze stroną powodową umowę cesji wierzytelności. Strona powodowa uprawdopodobniła również fakt zawarcia umowy pożyczki, przedstawiając potwierdzenie przelewu pożyczki, wydruk z systemu – umowa ramowa pożyczki, szczegółowe warunki umowy pożyczki, potwierdzenie przelewu opłaty rejestracyjnej. Wobec określenia terminu wymagalności pożyczki na dzień 21 lutego 2016 r. który został uprawdopodobniony wydrukiem z systemu teleinformatycznego warunków umowy, niezasadny był także zarzut braku wskazania i udowodnienia istnienia podstawy wymagalności dochodzonego roszczenia. Niezasadne okazały się również zarzuty braku skutecznego doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty oraz braku skutecznego doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Pozwana zawarła bowiem pożyczkę z określonym terminem zwrotu, a zatem złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki w okolicznościach niniejszej sprawy było zbędne. Jedynie w sytuacji gdy termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę (art. 723 k.c.). Strona powodowa przedłożył natomiast dowód nadania wezwania do zapłaty wykazując fakt przesłania wezwania do zapłaty na adres pozwanej.

Dlatego też należało uznać, że pozwana zobowiązana była do zapłaty na rzecz strony powodowej kwoty 3950,55 zł wraz z maksymalnymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 16 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Na kwotę tę składa się kapitał pożyczki w wysokości 3000 zł oraz kwota 950,55 zł kosztów związanych z opłatą administracyjną, z uwzględnieniem wpłat dokonanych przez pozwaną i zaliczeniem ich na poczet wymagalnych należności strony powodowej tj. opłaty za upomnienia, odsetek i opłaty administracyjnej.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia należało wskazać, że termin przedawnienia roszczenia o pożyczkę określony w art. 118 k.c. nie upłynął. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin przedawnienia dla roszczeń zawiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Po upływie okresu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Bieg terminu przedawnienia należy liczyć od dnia 21 lutego 2016 r. Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową wynika, że w chwili wniesienia pozwu roszczenie główne jak również odsetkowe nie było przedawnione. Termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe, jakim jest roszczenie z tytułu odsetek wynosi trzy lata.(art. 118 k.c.) Ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się bowiem do roszczeń o odsetki za opóźnienie, z tym, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. sygn. akt III CZP 42/04 Biuletyn SN 2005/1/9).

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z § 2¹ art. 481 Kc maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Mając na uwadze okoliczność, że pozwana nie wykazała, aby spłaciła jakąkolwiek dalszą należność wynikającą z zawartej umowy pożyczki należało na podstawie art.720 k.c., w zw. z art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) orzec jak w pkt. I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis art. 320 k.p.c. określa szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Mimo umiejscowienia go wśród przepisów postępowania, ma on charakter materialnoprawny, ponieważ modyfikuje treść łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, w odniesieniu do sposobu i terminu spełnienia świadczenia przez pozwanego i w tym zakresie jest konstytutywny (wyr. SN z 3.4.2014 r., V CSK 302/13, L.). Zastosowanie moratorium sędziowskiego może mieć miejsce jedynie w wypadkach "szczególnie uzasadnionych", tzn. wyjątkowych. Należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład, jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i in. niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę. Rozłożenie zasądanego świadczenia na raty ma również ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała SN (7), (zasada prawna) z 22.9.1970 r., III PZP 11/70, Legalis z glosą L. Steckiego, OSP 1971, Nr 11, poz. 202; A. Szpunar, W. Wanatowska, Przegląd, 1972, s. 436; W. Siedlecki, Przegląd, 1972, s. 96; uchwała SN z 15.12.2006 r., III CZP 126/06, Legalis). Wskazać należy, że pozwana nie wykazała w żaden sposób, by w niniejszej sprawie zachodził wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu ww. art. 320 k.p.c., dlatego jej wniosek o rozłożenie świadczenia na raty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Z tych względów Sąd zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się wykazane jako poniesione przez stronę powodową: opłata od pozwu w kwocie 100 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł (zgodnie z § 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.